

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Ekim 2010

Sayı: 148

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Pazarlık sürüyor:
**Siyasetle, kanla, tehdit, aldatmayla...
Acıların sona ermesi Kürt ve Türk
emekçilerin çabasına bağlı**

Anayasa oylaması biter bitmez, hükümet tarafından Kürt sorunun çözümüne yönelik bir görüşme “trafiği” yeniden başladı. Tıpkı, yerel seçim sonrasında, ondan önce de genel seçim sonrasında olduğu gibi.

Bugüne kadar devletin inkar ettiği Kürt sorunu, artık sadece Kürtleri ve Türkleri, Türkiye'yi hatta bölge ülkelerini ilgilendiren bir sorun değildir. Siyasilerin ve devlet yetkililerinin, Amerika'ya, Irak'a, ardı ardına yaptıkları ziyaretler, bunun ifadesi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Sözde Irak'tan askerlerini çeken ABD yönetimi, bu ülkedeki ve bölgedeki hakimiyetini, ekonomik ve siyasi araç ve yöntemlerle sürdürmeyi seçmiş görünüyor. İşte bu yöneliş, Türkiye'deki hükümeti de bir düzeyde etkiliyor.

Ancak bununda ötesinde, Türk büyük sermayesi, bugüne kadar, son Hakkari'de çocuklar da dahil Kürt köylülerin öldürülmesinde olduğu gibi, Kürtlere karşı savaştan nemalanan, bu savaştan elde ettiği kârla palazlanan kesimler de dahil, uzun bir süredir, benzer şekilde, savaş siyasetini terketti. "Barış", "siyasi çözüm" ve bu yolla gelecek yeni kâr olanaklarından en azami şekilde yararlanmak istiyorlar.

Çözüm, kendini, Kürt kitlelerinin çektiği acılar nedeniyle değil, sermaye düzenin ulusal ve uluslararası ihtiyaçları nedeniyle dayatıyor. İşte AKP, burjuvazinin bu önemli ihtiyacını gerçekleştirebilirse yeniden iktidar olma yolunda önde olmayı sürdürecektir. Aksi taktirde, yönetimi değiştirilen ve kitlelerden desteğini arttırdığını gösteren CHP öne çıkabilecek.

İşte bu nedenle, milliyetçi ve mezhepçi lafları, Kürt düşmanlığını dilinden hiç düşürmeyen AKP yöneticileri, birkaç gün önce söylediklerini unutmış gibi tavır alıyor, sözlerinin seçim ortamına bağlanmasını istiyor. Çünkü şimdi pazarlık zamanı, kendini gösterme zamanı.

Gerçekte Kürt halkının talepleri ile bugün öne çıkan Kürt önderlerinin talepleri ve AKP'nin vermeyi düşünebilecekleri ile Türk devletinin kadrolarının yaklaşımı arasında önemli mesafeler var. Ancak hükümet, Anayasa değişikliği ve açılan davalar yoluyla, çözüme en çok direnen ordu yönetimi ve kimi devlet kadrolarına karşı artık daha güçlü. Bu durum, aynı zamanda, AKP yönetiminin bugüne kadar kullandığı "biz çözecektik ama izin vermiyorlar" bahanesini de geçersiz kılıyor.

Esas sorun şudur: Çözüm, kimin ya da kimlerin çıkarları temelinde olacak? Bu açıdan bakıldığında, sözü geçen taraflar, farklı şekilde konumlanıyor.

Hükümet ve tüm siyasi sistem, DTP ve PKK, sorunu sermaye düzeninin ilişkilerine dokunmadan, sermayenin çıkarları açısından çözmek istiyor. Farkları şudur, DTP ve PKK, Kürt burjuvazisine, kendi küçük burjuvazalarına pay istiyor. Bir fabrika yakıldığı için PKK'yi kınayan Diyarbakır belediye başkanı, bir köylünün evi yakıldığında aynı tepkiyi göstermiyor.

Kürt sorunu, Kürt kitlelerinin acıları, Türk devletinin yöneticilerinin bugüne kadar izledikleri siyasetler sonucu başladı, sürdü ve sürüyor. 2000'li yıllardan beri, "bölücüleri yok etme" lafları, devlet katında "Kürt sorunun çözme" haline dönüştü. Yıllar geçti, AKP 8 yıldır iktidarda, Kürt illerinden 70 civarında milletvekili var: Ne yaptı?

Kürt halkının, bir halk olarak tanınması, bir halk olarak temel taleplerinin karşılanması, üzerlerindeki askeri ve sivil baskının kaldırılması, uygulanan ayrımcılığın, günlük yaşama girmiş aşağılanmanın son verilmesi için neden bekleniyor?

Kürt halkının sorunlarının çözümü, düzenin siyasetçilerinin çıkar temelindeki pazarlıklarıyla değil, Kürt ve Türk emekçilerin ortak çıkarları temelindeki çabalarıyla mümkün olabilir. (01.10.10)

Emekçinin Gündemi

Tophane ne ilk ne de son olacak

İstanbul'da Tophane semtinde sanat galerilerine yapılan taşlı sopalı saldırı yankı yaptı.

Böylece bu saldırının kendiğinden birden bire olmadığı, daha önce de Beyoğlu'nun başka semtlerinde benzer saldırılar olduğu öğrenilmiş oldu.

Semt sakinleri ve bir kısım medya tarafından, "içki" bahane olarak gösterilmiş olsa da, esas neden, başka yerlerde olduğu gibi Tophane'de de yaygınlaşan "linç kültürü"dür.

Bu bölge, iptal edilen ancak sürekli gündemde tutulan Galataport ihalesinin, yani Galataport kentsel dönüşüm projesinin çerçevesine dahildir.

Kentsel dönüşüm sır değil, şehrin merkezindeki yoksulların, şehrin etrafına sürülmesinin kibar adı. Son olarak Fatih'te Romanların, yaşadıkları evlerinden ayrılmak zorunda bırakılması akıllarda.

Tophane'de artan rant imkanı nedeniyle fiyatlar patladı. Semtte yaşayan yoksullar, artık yaşayamaz duruma geldi. Zaten bir çok kez, şikayetlerini belediyeye iletmişler. Ama hiç dikkate alınmadılar.

Semt yoksulları için sanatçılar, onların yaşam imkanını zorlaştıran içkicilerden fazla bir şey ifade etmiyor olsa gerek. İşte böylece, her türlü kışkırtmaya, yönlendirmeye açık kalabalıklar oluşur. Bu işsiz, yoksul, mahrum bırakılmış semt sakinleri, dini önyargılarının

kışkırtılmasıyla rahatça saldırganla dönüşebiliyor.

Üstelik, "her şeyi devletten beklememesi gerektiğini" öğrenen, suçlu ilan ettiğine saldırdığında hiç ceza almayan, aksine anlayışla karşılanan, kendi cezasını kendisi kestiği için medyada övülen, adalet sistemine güveni kalmayan, polisin taraflılığına ikna olan insanlar, bir kıvılcımla harekete geçmeye hazırlar. İşte

Çoğu Kürtlere yönelik olsa da, artık adı suç işleyenlere, ufak hırsızlara, tecavüzle suçlananlara ve son olarak "sanatseverlere". Yani gücü yeten herkes, suçluyu buluyor, cezasını belirliyor ve hemen ödetiyor!

Emekçiler, kadınlar ya da öğrenciler, bir hak için mücadele ettiklerinde, anında polis ve hatta jandarma devreye giriyor. Paşabahçe devlet hastanesinde çalışırken işten atılan bir kadın

işçi, işe geri dönmek için verdiği mücadelesinde, polisin sayesinde başına gelmeyen kalmadı. Ama sıra saldırıya uğrananların korunmasına gelince, polis yok oluyor.

Bu düzende, çıkar ilişkileri, her şeyin önüne geçiyor. Biraz kazanç için gericilik besleniyor, yoksulluk bir silah gibi kullanılıyor.

Gericiliği siyasi

çıkart için kullanılmaktan çekinmeyen başbakan, medyaya kızıp bu tür olayların fazla gündemde tutulmamasını söyleyip, medyayı tehdit etti. Linç kültürünü besleyen işte bu sömürü düzenidir. Ona karşı mücadele de, sömürü düzenine karşı mücadele ile mümkündür. (26.09.2010)

linç kültürü böyle oluşuyor.

Aslında Tophane'de benzer sergiler ve içkili açılışlar, 1992'den beri oluyor. Bugün böyle bir aşamaya gelinmesi, bir birikimin sonucudur ve adım adım gelen bu sonuç, yetkililerin hiç umurunda olmadı.

Böylesi saldırılar, son yıllarda artıyor. Edirnekapı'da bildiri dağıtan öğrencilere saldırılanlar oldu, Trabzon'da defalarca yaşandı, geçtiğimiz ay Bursa'nın İnegöl ilçesinde, önceki yıllarda BDP'nin Bursa mitinginde ve son olarak Ankara ve Bolu'da tutuklu yakınları derneğinin yürüyüşüne saldırıldı.

Çocuk tecavüzcülerine devletin şefkatli eli!

Mardin'de 12 yaşındaki çocuğa, çoğu memur, muhtar, müdür yardımcısı, öğretmen, yüzbaşı, kaymakamlık yazı işleri müdürlüğü, muhtarlık bürosu, vakıflar imareti bürosu gibi yerlerde, defalarca tecavüz eden 31 kişinin davası, 6 yıl sonra sonuçlandı.

Mahkeme sanıklara "zorla alıkoyma" suçundan hiç ceza vermedi, "ırza geçme" suçundan ise "çocuğun rızası bulunduğu" bahanesiyle en düşük cezayı verdi. Tümü tutuksuz yargılanan 33 sanıktan 28'i 1 yıl 8 ay (alt sınır 3 yıldan başlar) ile 9 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. Dört sanık beraat etti.

Uzman bir doktor, "cinsel istismarda, 15 yaşından küçük çocukların rızasından söz edilemez. Bu yaşta cinsel istismara uğrayan bir çocuğun buna karşı çıkması imkânsızdır. Yaşadığı şeyin aslında ne olduğunun farkında değildir" açıklaması yaptı. Ama tecavüzcüler, devlet görevlisi ve sözde "önemli" erkekler olunca, çocuğa şefkat

gösterilmiyor, tersi oluyor. Çünkü suçlular, aynı zamanda güçlü de.

Bu olayın yankıları sürerken bir dava da Siirt'te başladı. İlköğretim okulu öğrencisi dört kız çocuğuna cinsel istismarda buldukları iddiasıyla haklarında dava açılan 18'i tutuklu, 1'i firari 35 kişinin yargılanmasına başlandı.

Bu davada da geleceği tahmin etmek zor değil. Çünkü daha ilk duruşmaya, suçlanan 35 "önemli" kişiyi savunmak için 50'yi aşkın avukat katıldı. İlk protesto gösterisi ise mahkeme binasına yürüyen DTP'liler tarafından yapıldı.

Benzer bir dava da Bursa'da yarıldır sürüyor. 14 yaşındaki bir çocuğa cinsel istismarda bulunmaktan yargılanan, 77 yaşındaki Vakit gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez'e verilen 13 yıl ceza kararı, bir bahane ile Yargıtay'ca bozuldu. Yargılama sonunda 15 yıl verilen cezası "iyi halden" 13 yıla indirilirken, Üzmez'i, şemsiye fırlatarak protesto eden bir feminist hakkında ise 15 yıl hapis

istemiyle dava açıldı. Bu davada da önce "kız çocuğunun istismardan zarar görmediğine" dair adli tıp raporu düzenlenmiş, kadın örgütlerinin tepkisiyle yeniden adli tıp raporu çıkarılmıştı.

Aile içi şiddet olaylarında, namus cinayetlerinde, kadınlara ve çocuklara yönelik cinsel istismar ve saldırı suçlarında, çocukların ve kadınların mağduriyeti yargılama sırasında da sürüyor. Yargılama uzun sürüyor, yargılama sırasında mağdur ediliyorlar, medya çocukların ve kadının haklarına saygı göstermiyor, cezalar adil değil.

Çocuklara ve kadınlara yönelik cinsel saldırılar, toplumdaki kadınlara yönelik gerici önyargı ve fikirlerin bir sonucu. Yasalar hem bu konuda yetersiz hem de yasaları uygulaması gereken görevliler, bu suçları işleyip affedilince, durum daha da vahimleşiyor. Cinsiyetçi gericilik, dini gericilik ve yoksulluktan besleniyor ve toplumu çürütüyor. Bu nedenle gericilikle mücadele etmek gerekiyor. (01.10.10)

Bakterili etler çoktan tüketildi!

Haziran ayında, TT Gıda şirketi, tarım ve köyişleri bakanlığına, Fastad Gıda'ya 164 bin adet hamburger köftesi verdiği ama parasını alamadığı gerekçesiyle başvurdu. Fastad, gerekçe olarak hamburgerlerin bozuk olduğu için imha ettiğini söyleyip, ödeme yapmadığını ekledi. Şikayeti araştıran bakanlık, Burger King'e et sağlayan Fasdat firması depolarında yaptığı denetimde 12 adet numunenin 8'i bozuk çıktı.

Fastad, etleri imha için gönderdiğini söyledi, irsaliye raporu ve ödeme faturası gösterdi. Etlerin imha edilmek üzere Zeybek Katı Atık şirketi tarafından, "bir köpek çiftliğindeki köpeklere yedirmek suretiyle" imha edildiği söylendi. Ancak sonra hastalıklı ve mikroplu etin hayvanlara da yedirilmemesi gerektiği, üstelik 11 bin 600 kiloluk eti, 164 bin civarında hamburger köftesini 55 tane

köpeğin 2 ayda tüketmesinin mümkün olmadığı belli oldu. Üstelik, bu hayvan çiftliğinin yöneticisi etin gelmediğini açıkladı. Bakanlık hala olayı araştıra dursun, depo, üretici firma, imha tesisi veya tüketim yerleri arasında bir gizli bağlantı olduğu, bakterili etin imha edilmiş gibi gösterilip satıldığı belirginleşti. Eğer, şirketler para için birbirlerine düşmesiydi, bu gerçek hiç öğrenilmeyecekti!

Bozuk etlerde tespit edilen "salmonella", tifo, paratifo ve gıda zehirlenmesine yol açabiliyor. Yine bu etlerde tespit edilen ve gıda maddelerinin yenmesiyle insana bulaşan "listeria" ise, bazen salgın halinde yaşlılarda, yenidoğanlarda ve bağışıklık sistemi yetersiz olanlarda ölümcül enfeksiyonlara, düşüğe, erken doğuma, gelişme geriliğine ve bebeğin doğmadan ölmesine neden olabilir. (29.09.10)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçiler direktirse servis sorunu çözülür

İşyerimiz yeni yerine taşınınca işçiler için servis sorunu da çıkmış oldu. Patron, kendisi için tüm kolaylıkları sağlarken, işçilerine hiç de babacan davranmıyor.

Belediyenin servis araçlarını ülkenin her kentinde görebilirsiniz. Sadece işçilerin kullanımına verilmiyor.

Eski yerdeyken, hem akşam işe gidişte hem de gece dönüşte, iki servis işçileri taşıyordu. Yakın mesafedekiler yürüyerek geliyordu. Şimdi yürüyerek gelen işçiler de servise binmek zorunda. Böyle olunca servis güzergahlarının değişmesi gerekti.

İdare buna göre plan yapması ve sorunu çözmesi gerekirken tam tersine daha da büyüttü. İki servis bire indirildi ve tüm işçiler tek servisle toplanmaya çalışılıyor. Böyle olunca hem erken kalkıyor hem de iki saat dolaştıktan sonra şehir trafiğine takılıp işyerine geç geliyor. Bunun suçu da geç geldiği için müdürlerden fırça yiyen işçiye kalıyor.

İşçiler sorunu sendikaya taşıdılar. Şube başkanı, idarenin dayattığı güzergahın son çözüm olduğunu ve bazı arkadaşların fedakarlık yapması gerektiğini söyledi. Bazı arkadaşların servise binmeden önce üç kilometre yol yürümelerini söyledi. İşverenin istediği gibi üç mahalleden işçiler bir noktada toplanacak ve orada servise binecek. Yani bütün gece çöp toplamak için yürümek

zorunda olan işçiler, işe de neredeyse yürüyerek gelecek.

Oysa çözüm çok kolay. Gece iş bitiminde işçiler nasıl dağıtılıyorsa, işe gelirken de aynı şekilde olabilir. Ama araç yok, deniyor, araç olsa şoför yok, diyecekler.

Yalanın bu kadarına pes doğrusu. İdarecilerin yalanına, sendikacı da ortak oluyor. Oysa sendika biraz ağırlığını koysa sorun çözülür. Sorun sendikacıların, işverenin sözünden çıkmaması. Kısaca, işyerinde DISK var ama sesi yok. Bu durumda kendini güçlü hissedен işveren tüm isteklerini yaptırıyor.

Güya sözleşmeye göre işçilere servis sağlanacak, servisten yararlanamayanlara akbil ücreti verilecek deniyor ama sözleşme hep yazıda kalıyor.

Çözüm işçilerin sorunlarına sahip çıkıp işvereni rahatsız etmesinden geçiyor. Servis sorunu rayına oturana kadar, işçiler şikayetlerini dile getirirse mutlaka karşılığını alacaklar. Bu gücümüzün olduğuna inanıyoruz. (24.09.2010)

Gıda

Patron çıkarları için toplantı yapıyor, biz neden yapmayalım?

Bayram sonrasında 12 saatlik vardiyaya geçtik. İdare, çok sipariş olduğunu söylüyor. Şimdi çok yoğun çalışıyoruz, sonra sözleşme dönemi yaklaşınca, geçtiğimiz sözleşme döneminde olduğu gibi, iki ay öncesinden, iş yok demeye başlayabilirler.

İki haftadır her gün idarede toplantı yapılıyor. Ancak

içeriğini bilmiyoruz. İşçilere hiçbir açıklama yapılmıyor ama bir çok dedikodu dolaşıyor. Eski işçiler, toplantılara avukatlar katılmıyorsa işçi çıkarılmayacağını söylüyorlar. İşçiler, sözleşme öncesi stok yapıldığının da farkında. Üstelik patronu zorlayacak bir sendika da yok.

Temizlik işini yapan taşeron şirketin ihaleyi alamadığının açıklanması, burada çalışan 60 civarında işçide de tedirginlik yarattı. Önce tüm işçilerin çıkarılacağı söylendi, sonra sayı yirmiye indi. Onların da çıkmak isteyenler olduğu söyleniyor. Ama şirket artık 40 işçiyle aynı işi ne kadar yapacak?

Fabrika yönetimi, taşeron işçinin çıkartılmasıyla hiç ilgilenmedi. Oysa asıl işveren olarak, bu işçilerin durumu fabrika yönetiminin sorumluluğunda. Taşeron işçileri, haksız çıkarıldıklarında ya da tazminat alamadıklarında, yasal olarak asıl işveren sorumludur. Bir de idare, yeni taşerona, aynı işçilerle çalışma zorunluluğu getirebilir, ihaleyi bu şekilde verebilir. Ama böyle yapılmıyor. Sanki kendilerinin sorumluluğu yokmuş gibi davranılıyor.

Her şeye karışan idare, işçinin sorunu olduğunda ortadan yok oluyor ya da sorumlu değilmiş gibi davranıyor. Kâr ile ilgili bir şey olduğunda, her gün toplanıyorlar, hazırlık yapıyorlar. Biz işçiler de, taşeron, kadrolu, sendikalı demeden kendi çıkarlarımız için mücadeleye hazırlık yapmalıyız. (Bir işçi)

Birlikten güç doğar

Altıncı ayda zam almamız gerekiyordu ama verilmedi. Patron, bir toplantı yapıp daha

çok çalışmamızı, daha çok fedakarlık beklediğini söyledi. On birinci ayda zam yapacağını da ekledi. Ama herkesi değil, işini iyi ve temiz yapanlara zam yapacaktı.

Sanki işyerinde işini iyi ve temiz yapmayan var, sanki böyle bir işçiyi bir gün daha işte tutarlar. Bu söylediği çok yanlış ama bilerek böyle söylüyor.

12 saat çalışıyoruz, patronun cebi tıka basa doldu. Düdüncü lüks arabayı aldı ama işçiye zam yok. Patron, işçinin üç aylık zammını çalarak kendine araba alıyor.

İşçiler, iki saat işi durdursa patronu dize getirebilir. Çünkü bir gün yemek veremezse, işyerleri anlaşmaları bitirir. Bütün yemek sektöründe aynı kural geçerli. Yemek arabaları yarım saat gecikse patron şaşkına dönüyor. Hakkımızı almak için patronu şaşkına döndürmek yeterli olabilir. (Bir işçi)

Metal işçilerinin sözleşme dönemi

Metal işkolunda sözleşme dönemi başladı. Sendikacılar genellikle, sözleşme protokolünü izlemekten öte bir şey yapmıyor, işçilerin patronlarına karşı mücadele ile haklarını ilerletmeleri için çaba harcamaya gerek görmüyorlar. İşçiler, rahatsızlıklarını dile getirip mücadeleye giriştiğinde de, mücadeleyi bitirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Oysa sanayi işçileri, Türkiye'yi teğet geçen kriz öncesine göre yoksullaştı. Kriz öncesinde 100 işçinin çalıştığı işyerinde bugün 96 işçi çalışıyor. İşini korumayı başaran işçinin ücreti ise kriz öncesine göre yüzde 5.5 geriledi. En fazla gerilemenin olduğu sektör, sözleşme görüşmelerinin başladığı metal işkolundaki,

makine ve ekipmanları sektöründe: İşçilerin brüt ücreti, satın alma gücü açısından yüzde 32 oranında geriledi. Ana metal sanayisinde ise gerçek ücretlerde yüzde 24 oranında kayıp oldu. Sanayi işçisinin evine giden ekmeği küçüldü.

Ücretler gerilerken, çalışan sayısı azalırken, toplam sanayi üretimi yüzde 15, imalat sanayi üretimi yüzde 21 oranında arttı. Bu rakamlar, patronların az işçi ve düşük ücretle daha çok iş yaptırdıklarını, yani kârlarına kâr kattıklarını gösteriyor. Kâr artışı, her zaman patronların övünç kaynağı ama bir türlü işçi ücretlerine yansıtılmıyor. Aksine, bazı otomobil ve demir döküm fabrikalarında olduğu gibi ücret indirimi dayatıldı. Patronlar şimdi de kâr etmelerine rağmen, krizi bahane edip işçi ücretlerine zam yapmak istemeyecekler.

Metal işçilerinin deneyimi çok. 1990'da 1992'de, sözleşme döneminde sendikalarını zorlayarak grev sürecini başlatmışlardı. Bu dönemde işçilerin mücadelesi sonucunda, patronlar geri adım atmış ücretlerde önemli iyileştirme olmuştu. İşçiler, mücadeleye giriştiklerinde önünlerinde Hiçbir gücün durmadığını da gösterdiler.

Bu sözleşme döneminde de metal işkolundaki işçiler, kayıplarını gidermek ve haklarını iyileştirmek isterse, mücadeleden başka yol yok. (30.09.10)

Silikozis hastası işçiler için aceleye gerek yok!

17 yaşından itibaren, 6 yıl, kot taşlamada sigortasız çalışan Yılmaz Dımbır'a 2001'de "tüberküloz" teşhisi kondu. Ancak üç yıl sonra 2004'te, kot taşlamada kullanılan silisyum tozlarını soluması sonucunda

silikozis hastalağına yakalandığı anlaşıldı.

İşçi, o dönemi şöyle anlatıyor: "Merdivenleri çıkarken zorlandığımı gören işyeri yetkilileri hastalığımdan şüphelenmişler. Ancak beni özel muayenehaneye götürüyorlardı. Daha sonra, sen köyünde dinlen biraz, diyerek memleketime gönderdiler."

Çalışamaz duruma gelince 2005 yılında, çalıştığı günlerin sigortalı saydırılması ve meslek hastalığının kabul edilip sosyal güvenceden yararlanabilmek için dava açtı. İşveren ve SGK aleyhine açılan dava, ancak 5 yıl sonra sonuçlanabildi. Mahkeme, sigortasız çalıştığı günlerin sigortalı sayılmasına karar verdi. SGK da, meslek hastalığı nedeniyle çalışma gücünün yüzde 59'unu kaybetti için, aylık 565 lira iş göremezlik geliri bağladı.

Silikozise yakalandığı bilinen 550 kişi var. Gerçekte 3 bin civarında işçinin hasta olduğu tahmin ediliyor. Bu sene beş işçinin ölümüyle bu hastalıktan ölenlerin sayısı 44'e yükseldi.

Sağlık Bakanlığı, silikozis hastalarına ücretsiz bakıyor ama işçinin, bir işyerinde çalışırken bu hastalığa yakalandığını ispatlayarak devlet hastanesinden teşhis raporu alması gerekiyor. Bu örnekte olduğu gibi, bir işçinin tüm bunları yapması uzun yıllar alıyor, bazen de hastalık bürokrasiden daha hızlı ilerliyor.

Çalışma Bakanlığı 2009'da bu işi yasakladığı halde kaçak atölyelerde kot taşlama sürüyor. Çünkü sipariş devam ediyor. Örneğin, ünlü tekstil markaları, H&M ve Levi's taşlanmış pantolan üretimi ve satışını, 31 Aralık 2010'da durduracaklarını açıkladılar. Demek ki patronların kârı için işçiler ölmeye devam edecek. (01.10.10)

Siyasetin Gündemi

Kabul ve ret cephesi hesaplaştı, emekçilerin cephesi sözünü söylemedi

Hükümetin hazırladığı Anayasa değişikliği paketi, 5 milyonu aşkın oy farkıyla kabul edildi. Hükümet, oylama öncesinde, demokrasiye, özgürlüklere, hakların genişletilmesine, darbe karşıtlığına, ayrıcalıkların kaldırılmasına vurgu yaptı.

“Evet” oyu veren 21 milyonu aşkın kadın ve erkeğin bir kısmı, iddia edildiği gibi sadece AKP'yi desteklemek için oy kullanmış olsa da, azımsanmayacak bir kısmının da beklentiler için kabul oyu verdiğini düşünebiliriz.

Sonuçta, 12 Eylül askeri darbesinin anayasasının, iktidarın iddiasına göre daha “olumlu” yönde değişimi hedefleniyordu ve milyonlar bunu istediklerini ifade ettiler.

Buna karşın “hayır” cephesini biraz daha net tarif etmek mümkündür. Çünkü onlar, anayasadan öte hükümete karşı olduklarını göstermek için “hayır” oyu kullandılar. Bu açıdan, AKP karşıtlığının arttığını söylemek mümkün.

Üstelik daha da somutlayarak, CHP'nin oy oranının yükseldiği de söylenebilir. Nitekim, MHP tabanının önemli bir kesiminin “evet” oyu verdiği sır değil.

Sonuçta CHP, güçlü bir iktidar adayı olduğunu, iktidar olamasa bile güçlü bir muhalefet olacağını göstermiş oldu.

“Hayır” oylarının beklenenden yüksek olması, başbakan tarafından “bertaraf” olmakla suçlanan büyük sermayenin bir kesimi için bu partinin yeni bir seçenek haline gelmesine yol açabilir. Başbakan, oylama öncesinde, kendilerine destek vermeyen TÜSİAD

çevresine öfke püskürdü: “Bizim dönemimizde bire beş kazandılar ama siyaseten bizi desteklemiyorlar. Anadolu sermayesini aralarına almıyorlar” dedi. Çünkü Türkiye üretiminin yüzde 60'ından fazlasını yapan TÜSİAD çevresi, kârına ortak istemiyor. İşte zaman zaman, hükümetle aralarındaki kavganın nedeni budur.

Bugüne kadar kendini Kemalizm çerçevesinde tanımlanmış partilere yakın görünen büyük sermayenin bu kesimi, sağ ya da sol görünen tüm partileri, ekonomik gücünü kullanarak, kendi çıkarları için çalıştırmayı bildi. Ancak CHP'nin güçlenmesiyle, bir süredir oluşmasını beklediği alternatif partiye kavuşmuş olabilir.

İşte bu nedenle hükümet, bu süreç tamamlanmadan, hazırlıklar bitirilmeden genel seçimi öne almaya karar verdi.

Anayasa halkoylamasına 14 milyon kişi katılmadı. Kabul ve ret oyları arasında 6 milyon civarında fark var. Tümünü boykot oyu saymasak bile, son seçimde DTP'nin 5 milyonu aşkın oy aldığı dikkate alındığında, DTP'nin boykot siyaseti, aslında örtük olarak AKP'ye destekti.

Nitekim, hemen ardından yaşanan görüşme trafiği bunu doğrular nitelikte.

Bütün yaz aylarının tek konusu ve faaliyeti olan anayasa değişikliğinin, emekçiler açısından yararlı olacağını söylemek zor. Evet, tıpkı daha önce yapılan 19 değişiklik gibi, demokratikleşme yönünde bir karınca adımı olacak. Zaten 12 Eylül anasasından daha gerici ve

baskıcı bir anayasa, bugün düzenin de, bu düzende sözü geçen sermaye çevrelerinin de işine gelmiyor. Ancak emekçiler açısından demokrasi, yasalar yoluyla sağlanmıyor. Hatta emekçiler, yasal haklarından bile çoğu zaman yararlanamıyor. Çünkü bu düzende, kapitalizmde esas belirleyici olan mülkiyet ilişkiler yani ekonomik güçtür.

Bu düzende, eşitlik yok, tıpkı yasal haklardan yararlanmada olduğu gibi herkes için aynı olan hiçbir şey yok. Emekçiler için işyerindeki haklar başka, patronlar için başkadır. Emekçiler için demokrasi başka, patronlar için başkadır. Patronların özgürlükten anladıkları başka, emekçilerinki başkadır.

Ancak sanki bunlar aynı imiş gibi, kağıt üzerine yazılanlar herkes için aynı imiş gibi bir ortam yaratıldı. Bu, bir aldatmacadır. Başbakan sık sık “herkes birinci sınıf vatandaşdır” diyor. İşte bunun gibi sahte ümit ve beklentilerle iki dönemdir iktidarını sürdürüyor, düzeni devam ettiriyor.

Gerçekte böyle bir şey yok. İşyerlerinde emekçiler, patronun keyfine bırakılmış, devlet katında siyasi ilişkilere sıkıştırılmış durumda. Emekçilerin karşısında duvar gibi dikilen yasalar, başka zaman kolayca değiştiriliyor. Böyle bir düzene katlanmak emekçilerin seçeneği olmamalı. (28.09.10)

Uluslararası Gündem

Brezilya

İki farklı aday, ama siyaset aynı

Brezilya'da 3 Ekim'de yerel ve federal milletvekili, senatör, eyalet valisi ve devlet başkanı seçimi yapılacak. Seçim kampanyasında öne çıkan, Dilma Rousseff ile Jose Serra arasındaki yarışır. Dilma sol, Jose ise sağ olarak biliniyor. Fakat bu iki adayın programı arasında temel bir farklılık görmek çok zor.

Dilma, seçim öncesine kadar Lula hükümetinin baş temsilcisiydi. Anayasaya göre Lula'nın üçüncü kez aday olma hakkı yok. Ancak Lula o kadar faal ve 8 yıllık iktidar döneminin prestijini Dilma'ya aktarmak için o kadar çaba harcıyor ki, adayın Dilma değil de Lula olduğu zannedilir. Dilma, şimdiye kadar hiçbir seçime katılmayan bir bürokrat. Brezilya İşçi Partisi'ne, partinin radikal ve işçi kökeni geçmişini reddettiği ve de düzenin çıkarlarını savunmak için hükümet olma hazırlıkları yaptığı 2000 yılında katıldı.

Lula ve hükümeti, son bir yıl içerisinde hükümetin aldığı yoksullara yardım kararını, büyük yatırım ve ekonomik harcamaları, Dilma'ya mal etmeye çalışıyor. Dilma, seçim kampanyasını Lula hükümetinin 8 yıllık bilançosuna, ihracatın ve ekonominin büyümesine, yardımla yoksulluğun biraz azalmasına ve işsizliğin bir oranda gerilemesine bağlayıp, sanki bu dönemde Brezilya dünya ekonomik krizinden etkilenmemiş havası yaratıyor.

Diğer aday Jose Serra ise seçim kampanyası boyunca özellikle Lula'yı eleştirmemeye çalışıyor. Çünkü Lula'nın bilançosundan dolayı

kamuoyunda olumlu etkisi var. Bu olumlu etki, İşçi Partisi çevrelerini ek olarak bütün solu ve hükümet koalisyonunu oluşturan parti çevrelerini de kapsayıp, onların da ötesine geçerek, yüzde 80'lere varıyor.

Dilma'nın rakibi vergi yükünün fazlalığından ve Lula'nın faiz oranlarını azaltmadığından söz etmekte yetiniyor. Aslında yüksek faiz oranları, Jose Serra'nın partisinin 2002 yılında Lula'ya karşı aday olup seçimleri kaybettiği iktidar partisi Fernando Henrique Cardoso hükümetinden beri var. Sonuç olarak Dilma gibi bir iktisatçı, üstelik eski bir milletvekili, senatör ve de ülkenin ekonomik başkenti Sao Paulo'nun belediye başkanı olan Serra, Lula'nın siyasetini devam ettireceğini, hatta onun yaptıklarından daha iyisini yapmaya çalışacağını söylüyor.

Lula'nın bu kadar popüler olması, sadece uyguladığı siyaset yüzünden değil. Bunun esas nedeni, 30 yıl önce bir işçi önderi olması nedeniyle kazandığı enerji ile insanlarla kolay ilişki kurabilmesi ve de işçi sınıfı içerisindeki sendikal ve siyasi çevrelerin büyük çoğunluğunun onun için çalışmasıdır. Lula iktidarı döneminde bir sürü yolsuzluk oldu. Ama Lula bunlar yüzünden değil, bunlara rağmen popüler olmaya devam ediyor. Şu da bir gerçektir ki Lula, yoksullar için, özellikle okula giden çocukları olan yoksul aileler için bir yardım sistemi geliştirdi. İşte bu nedenle de İşçi Partisi'nin büyük kitle desteği, sanayileşmiş güney ve güneydoğu

bölgelerinden değil, yoksul kuzeydoğu bölgelerinden geliyor.

Lula'nın uyguladığı temel siyaset, burjuvaziye yaptığı hizmetlerdir. Örneğin büyük toprak sahiplerine kamu topraklarını da kullanıp, Amazon ormanlarını yok ederek, emekçileri köle durumuna düşürerek, sığır eti ve soya ihracatında patlama yapmalarına olanak sağladı. Özelleştirmeleri sürdürüp, kamu hizmetlerine ve sosyal sigorta sistemine saldırıları devam ettirdi. Bankaların rekor kâr etmelerine yardımcı oldu. Ülkenin parası değer kazandı, güçlendi ve istikrarlı oldu. Çok büyük deniz altı petrol kaynakları sayesinde ülke, büyük petrol üreticisi konumuna geldi. Bu hizmetleri sayesinde eski işçi lideri Lula, patronların gözdesi oldu.

Lula, burjuvaziye hizmet eden bu siyaseti uygulayabilmek için işçi haklarına, memurların emeklilik ücretlerine saldırmaktan, grevlere ve toprak işgallerine karşı zor kullanmaktan ve böylece toprak reformunu baltalamaktan, kamu sağlık sistemini budamaktan çekinmedi. Bu sağ siyasetlerini uygularken her zaman sağcı siyasetçilerin de desteğini aldı. Emeklilik sisteminde reform yapma iddiasıyla çalışma süresini arttırıp emekli ücretlerini azaltmak amacıyla yapılmakta olan saldırılarda İşçi Partisi Serra'nın sağcı partisi PSDB'nin de desteğine sahiptir.

Kısacası Brezilya emekçileri için Dilma ve Serra arasında temel hiçbir fark yoktur. LO (24.09.2010)

İşçi sınıfının öfkesi

Güney Afrika'da yıl başından bu yana devam eden grev dalgasını dünya kupası, çok kısa bir süre için durdurmuştu. Yılın ilk üç ayında çok zorlu grevlere tanık olundu. Elektrik sanayinde, inşaat sektöründeki grevler ve özellikle de ulusal ulaşım ve taşıma sektöründe, demiryollarını ve limanları üç hafta boyunca felç eden, Transnet adlı firmada yapılan grev, bunların en önemlileridir.

Grev dalgası, 7 otomobil montaj fabrikasının ve 30 bin işçinin katıldığı süresiz bir grevle, ağustos başında yeniden başladı. Grevciler, üretimi 12 gün felce uğrattıktan sonra inşaat sektörü patronlarını gerilettiler; yüzde 10'luk bir ücret artışı kopardılar. O güne değin, taşeron firmalarda, geçici işlerde çalışan işçilerin sürekli sözleşmeyle işe alınmalarını, sağlık sigortası yapılmasını ve ayrıca sürekli çalışanların emekli maaşlarının ücret artırılmasını sağladılar.

Metal İşçileri Sendikası NUMSA, bu başarıyla güçlenmiş olarak, ağustos sonunda, ülkedeki üretimi bütünüyle durduran, bütün lastik fabrikalarının katıldığı bir grevle tekrar saldırıya geçti. Aynı zamanda, maden işçileri sendikası NUM, ücret artışı elde etmek için birçok büyük maden ocağına grev çağrısı yaptı.

Bu arada, 18 Ağustos'ta kamudaki memurlar arasında farklı ve daha büyük boyutta bir hareket patlak verdi. Bu defa merkezi yönetimin ve taşra yönetimlerinin memurlarını kapsayan, 1 milyon 300 bin kişinin katıldığı bir hareket söz konusuydu. 450 bin memuru biraraya getiren eğitim ve sağlık sektörleri, bu hareketin en büyük gruplarıydı.

Sağlık sektöründe özellikle de hastaneler önündeki grev gözcülerinin sayısı ve çoşkuları, polis saldırılarına karşı koyma istekleri, hükümetin orduyu ve ırkçı yönetim döneminde siyahların yaşadığı yoksul mahallelere karşı

kullanılan zırhlı araçları göndermesinden sonra bile mücadelelerini sürdürmeleri ve bölgesel hastaneleri ele geçirmeleri, bu grevcilerin kararlılığını ve mücadeleciliğini gösterdi.

Açıkça söyledikleri gibi sendika liderleri için önemli olan, Cumhurbaşkanı Jacob Zuma'nın klanına, iktidarın ve rejimin başında bulunan ANC'nin başına geçmesini kendilerine borçlu olduğunu ve ondan kendilerini daha çok dikkate almasını beklediklerini hatırlatmaktı. Bu sendikacılar için grevcilerin, mücadelelerinin olanaklarının sonuna kadar gitmelerine izin vermek sözkonusu değildi. Aksine mücadeleyi «kabul edilebilir» sınırlar içinde tutmak ve rejimin yönetici çevrelerinin nezdinde çıkarlarını savunmak için ondan yararlanmak sözkonusuydu.

Grevciler için ise, yaşam koşullarının ağırlaşması karşısında sızlanmaktan öte, ANC'nin politikacılarının suratlarına, öfkelerini haykırmak söz konusuydu. Yoksul nüfusun ezici çoğunluğu, gecekonduarda üst üste yığılı, bazan ırkçı döneminden bile daha kötü koşullarda, büyük bir bölümü ise herhangi bir geliri ve sosyal hakkı olmadan yaşarken, bu politikacıların rekabeti, aralarında hangisinin, iktidara yakın olmanın sağladığı ayrıcalıklar sayesinde en çabuk zenginleşeceğini bilmekten öte değildi. Grevciler öfkelerini, protesto gösterilerinde olduğu kadar, grev gözcülüğü sırasında da, milyonlar politikacıları mahkum eden ve Dünya Futbol Şampiyonası'nın stadlarının inşası için harcanan milyarların savurganlığı eleştiren pankartlarla ifade ediyorlardı.

Sendika liderleri, grevci emekçilere, 3 aylık grevden sonra 7 Eylül'de, hükümetin başlangıçta önerdiği yüzde 5,2'lik ücret artışıyla ayda 50 avroluk konut yardımına karşılık, yüzde 7,5'lük ücret artışı ve ayda 80 avroluk konut yardımı

içeren bir uzlaşma temelinde işbaşı yapma çağrısında bulundular. Ancak, sendika liderlerinin yuhalandığı ve apar topar terk etmek zorunda kaldıkları, Johannesburg'un taşra bölgelerinin militan öğretmenlerinin toplantılarında görüldüğü gibi, bu konuda herkes hemfikir değildi. Taşra kentlerinin yetkilileri, bu öfke karşısında, grevde geçen saatlerin bir kısmını ödeyerek bu grevin bitmesini görmekte acele ettiklerini gösterdiler. Ulusal sendikaların liderleri, yanlış anlaşıldıklarını, yeni müzakerelerin açıldığı o dönemde sendikalı emekçilere «danışmak, onların fikirlerini almak» için hareketi 3 hafta «askıya almayı» önerdiklerini söyleyerek, geri adım atıyorlardı.

Bununla birlikte tüm bu olup bitenlerle aynı zamanda, özel sektördeki grevler yeniden alevlendi. Otomobil donanımı üreten fabrikaların 70 bin işçisi, benzin istasyonları zincirinde çalışan on binlerce ücretliyle birlikte, otomobil lastiği endüstrisi işçilerine katıldılar. Aynı zamanda, 10 kadar işletmeyi felç eden maden ocaklarında yeni grevler patlak verdi.

Sendika liderlerinin şeffaf oldukları kadar dolambaçlı, sudan bahanelerinin, kamu görevlisi memurların öfkelerini yatıştırıp yatıştırmayacağını, onların hareketlerine son verip vermeyeceğini, ya da aksine ANC'nin yöneticilerinin endişelerinin ve özel sektördeki grev hareketlerinin katlanarak artmasının onları daha çok teşvik edip etmeyeceğini gelecek gösterecek.

Bununla birlikte, eşitsizliklerin en çarpıcı şekilde büyümesinin, yoksulluğun ve iktidardaki ANC tarafından temsil edilen yeni bir siyah burjuvazinin yararına açgözlülüğün artmasının, patlamayı bekleyen bir sosyal barut fıçısı için bütün malzemeyi sağladığını söyleyebiliriz. LO (17.09.2010)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Bakü – Doğu Halkları Kongresi –

Ezilen halklar işçi devrimini güçlendirmeye çağırıyor

1-8 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan Doğu Halkları Kongresi'ne çeşitli milletlerden, 55'i kadın olmak üzere 1891 delege katılmıştı. Türkler, 235 delege ile en kalabalık guruptu. Bu delegelerin arasında, Mustafa Suphi gibi TKP'nin yöneticileri ve Ethem Nejat, Naciye Hanım, Enver Paşa gibi başka görüşlerden siyasetçiler de vardı. Türkiye hakkında konuşmaların da yapıldığı kongrenin çağrısında; "Anadolu köylüleri! Yabancı istilacılara karşı mücadele etmek üzere Kemal Paşa'nın bayrağı altına çağrılıyorsunuz. Ama biz sizin, kendi İşçi ve Köylü Partinizi kurma çabasında olduğunuzu biliyoruz. İşte bu parti paşalar, sömürücü ittifak devletleriyle barış yapsalar bile mücadele etme yeteneğine sahip olacak tek partidir" deniyordu.

Bu kongrenin Doğu halkları için yaptığı çağrı ve tespitlerin önemi sürmektedir.

1 Eylül 1920'de, iki binden fazla militan Sovyet Rusya'dan, Orta Asya'dan ve başlıca emperyalist ülkelerden gelerek Azerbaycan'ın genç sosyalist cumhuriyetinin başkenti Bakü'de buluştu.

Doğu halklarının bu kongresi, sanayileşmiş ülkelerdeki işçi sınıfı ile emperyalizm tarafından sömürülen, baskı altında tutulan halkların ittifakını, kapitalist düzenden kurtulunabileceğini ve

ezilenler için yaşanılabilir bir dünyanın kurulabileceğini ilan ediyordu.

Bakü, Hazar Denizi'nin kıyısında Rusya'nın petrol kentlerinden biriydi. Petrol endüstrisindeki işçiler, (aralarında Orta Asya'daki tüm milletlerden işçiler bulunuyordu) yüzyılın başından bu yana hareketin önünde yer alarak birlikte hareket ettiler.

1919'dan beri toplanan gelişmiş ülkelerin devrimci işçileri, Doğu halklarını da Komünist Enternasyonal'in bu toplantısına çağırmıştı. Burada söz konusu olan, bir buçuk milyarı bulan ezilen halklara (ki o zaman henüz Üçüncü Dünya olarak adlandırılmıyordu) bir hedef ve bir politika önermekti.

Asya üzerinde fırtına

Birinci Dünya Savaşı'ndan üç yıl sonra patlayan Rus devrimi, sanayileşmiş ülkelerde devrimci sürecin başlangıcına damga vurduğu gibi, sömürge veya yarı sömürge ülkelerdeki sosyal çalkantıyı ve devrimci krizi de hızlandırdı.

Bu dönemde Almanya, Macaristan, Finlandiya, İtalya işçi sınıfı iktidarı ele geçirmek için mücadele ediyordu; emperyalizmin baskısı altında olan Türkiye, Çin, İran, Hindistan gibi birçok ülkede emperyalizme karşı mücadele veriyordu. Rus devrimi, sadece

işçi sınıfının iktidarı ele geçirebilme olasılığını, bir işçi devletinin kurulabileceğini değil, aynı zamanda işçi sınıfının tıpkı Asya'daki gibi yoksul kalmış, hor görülmüş, baskı altında tutulmuş büyük kitleler oluşturan köylülerle de bir ittifak yapabileceğini sembolize ediyordu.

Ayrıca, bu genç işçi devleti için en büyük iş, yüzyıllardan bu yana Rus Devleti tarafından yoksul halklara uygulanan ulusal baskıya ve Rus İmparatorluğuna son vermektir.

Eğer Rus İmparatorluğu "halkların hapisanesi" olarak nitelendiriliyorsa, Sovyet Rusya bu hapisanenin parmaklıklarını ve duvarlarını yıkmıştı.

Buradan, Rusya'dan uzaklaşan Finlandiya, Polonya oluştu ve de Ukranya ve Azerbaycan Cumhuriyetlerinin de aralarında yer aldığı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği doğdu. Komünist Enternasyonal, Asya'nın ezilen halklarına, köylülere toprak vermiş, baskı altındaki halklara özgürlüklerini vermiş olan Rus devriminin sonuçlarına dayanarak sesleniyordu.

Gerçekten de, 1917 Ekim'inin yankısı Asya'da çok büyük oldu ve Komünist Enternasyonal'in delegeleri binlerce kilometrelik yol katederek Bakü'ye geldiler.

Ancak bu delegeler, ne Avrupalı sosyalist politikacılara ne de Rus Bolşeviklere benziyordu. Bu delegelerin bir

kısının bu seyahati fırsat bilerek toplantılara katılmayıp ticaret peşinde koşmaları, bazılarının da namaz zamanı namaza gitmeleri hayretle izlenmişti. Devrimin yankıları çok farklı çevrelerden çok farklı insanları etkilemişti.

Rus Devriminden dünya devrimine

1919'da, Komünist Enternasyonal'in birinci kongresinin manifestosunda kesin olarak şunlar söyleniyordu: "Afrika'nın ve Asya'nın sömürülen köleleri; Avrupa'daki proletarya diktatörlüğü, sizin için kurtuluş saati olacaktı."

Lenin'in aynı yılda açıkladığı gibi, halkların sömürülmesine dayanan burjuvazinin direnci, büyük bir zenginliğin biriktirilmesine ve aynı zamanda da bu zenginliklerin bir bölümünün emperyalist devletlerin sosyal olanakları için kullanılmasına fırsat veriyordu.

Güçlü ABD, Fransa ve İngiltere burjuvalarını alt edebilmek için gerekli sosyal devrim, içeriden devrimci sınıf tarafından; dışarıdan da, sömürge veya yarı sömürge devletlerde verilen özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleri yoluyla yapılmalıydı.

Sömürge ülkelerdeki devrimci hareket ile ittifak Rus işçi devleti için hayati bir gereklilikti. İşçi devleti, emperyalist ordular tarafından askeri olarak tehdit ediliyordu. Sömürgelerdeki mücadeleler devrimci kaleyi sarmış olan

mengenevi gevşetecek, düşman güçleri geriletecekti.

Lenin şahsen 1920 Ağustos'unda, ulusal sorun ve sömürge sorunu üzerine Komünist Enternasyonal'in ikinci kongresinde kaleme aldığı ve savunduğu tezleri yazdı. Ve bu kongrenin bazı yöneticileri, Doğu halklarının delegeleri ile buluşmak için Bakü'ye gitti. En çok ezilen halkların devrimci yeteneğine duyulan bu güven, savaştan önceki işçi hareketinin gelenekleri ile kırıldı.

Marks ve Engels yaşadıkları dönemde kesin olarak söylemişlerdi: "*Başka bir halk baskı yapan bir halk özgür olamaz.*" Onlar İngiltere'ye karşı İrlandalı devrimcileri, Hindistanlı

isyanları desteklemişlerdi. Marks ve Engels'in sosyal demokrat varisleri ise gözlerini sömürge politikalarına kapatmışlardı. Ve bazılarının gözlerini açması pek de kolay olmadı.

1921 yılında, Troçki yazıyordu: "*İşçilerin, sömürge halkların emperyalist devletlere karşı ayaklanma ve onlardan ayrılma fikrinde haklı olduklarını benimsemesini sağlamak için tüm fırsatlardan yararlanmak lazım. Bizler, işçi sınıfının görevinin, emperyalist devletlere karşı ayaklanan sömürgeleri savunmak olduğunu, her fırsatta vurgulamalıyız. Sadece İngiltere'de değil, Fransa'da da,*

toplumsal devrim, aynı zamanda, işçi sınıfının isyanını, sömürülen halkların sömüren devletlere karşı isyanını kapsıyor."

Komünist bir politika

Enternasyonal'in ikinci kongresinin kararları, Doğu ülkelerindeki komünistlerin görevlerini belirtiyor ve komünist partilerin militanlarının birleşmesinin gerekliliğinin, özellikle de onların görevleri hakkında eğitilmeleri gerektiğinin, yani komünist partilerin burjuva ve demokratik hareketlerine karşı da savaşılmasının altını çiziyordu.

Bakü Kongresi aynı zamanda, Doğu halklarına sesleniyordu ve her ilgili bölgede komünist hareketin temellerini atmaya çalışıyordu.

Birinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından ortaya çıkan devrimci dalga, takip eden yıllarda geri çekilmeye başladı.

Bu geri çekilme, Bakü Kongresi'ni ve

dünya çapındaki devrimci politikayı da etkiledi. Ama her şeye rağmen, işçi devletinin, sanayileşmiş ülkelerin işçi sınıfının ve baskı altındaki halkların ve işçi sınıfının ittifakının gerekliliğini kanıtladı.

Gerçekten 1920'li yılların başlangıcında, emperyalizm tüm cephelerde mücadele edebilme yeteneğine sahip değildi.

Emperyalizmin, Rus işçi devletinin yaşamasına müsaade etmesi kaçınılmazdı. Ancak işçi devletinin yalnız kalması nedeniyle bürokratik aygıtlar, bir kaç yıl içerisinde devleti ele geçirmesine olanağına kavuştu.

LO (10.09.2010)

Güncel... Güncel... Güncel...

Eğitimde sorunlar yumağı katlanarak büyüyor

Okullar bu yıl da sorunlar yumağıyla açıldı. Bu yılın farkı, bir aydan fazladır gündemde olan, KPSS sınav sorularının ÖSYM'den sızması ya da sızdırılması oldu. Aynı zamanda, BDP'nin desteklediği “anadilde eğitim” talebi.

Önce sınavın, ardından öğretmen atamalarının iptal edilmesi, okulların öğretmensiz açılmasına neden oldu.

Eğitim Sen'in araştırmasına göre sadece İstanbul'da öğretmen açığı 32 bin 500. Türkiye genelinde ise 150 bine dayanmış durumda.

Okullar Cumhuriyet tarihi boyunca her yıl yeterli öğretmeni olmadan açıldı. Bu yıl ise eğitilmiş öğretmen adayları olmasına rağmen, bakanlıkça işe alınmadıkları için okullar, öğretmensiz.

Üstelik sorun, sadece devlet bütçesinden öğretmen maaşlarına ödeme ayrılmaması değil. Maliye Bakanlığı, bu yıl için 40 bin öğretmen için bütçe ayırdığını açıklamasına rağmen, 80 bin öğretmen açığı olduğunu açıklayan Milli Eğitim Bakanlığı, sadece 20 bin öğretmen alma kararı açıkladı.

Milli Eğitim Bakanı, bütçesini eğitimin ihtiyaçları için harcamazken Başbakan, 30 bin öğretmenin bir yıllık maaşına denk gelecek parayı, basketbolculara bol sıfırlı bir çek olarak yazmayı tercih etti.

Eğitim fakültelerinden mezun gençler, öğretmen olarak atanacağına, önlerine yeni sınav engelleri getirildi. 2000 yılında, Ecevit hükümeti tarafından işe girişte torpilin önlenmesi amacıyla getirilen KPSS sınavı, artık, torpil yoluna dönüştü.

Eğitim Bakanı, öğretmen açığını, okullarda her geçen yıl sayısı artan ücretli ve sözleşmeli öğretmenlerle doldurduğu için kabul etmiyor. Hükümet böylece eğitim masraflarından kısmış oluyor.

Bugün eğitim işkolunda, aynı işi yapan öğretmenler dört farklı statüde çalışıyor. Kadrolu öğretmenler, en yüksek ücret ve sosyal haklara sahip, onları, çalıştıkları sürece ücret alan ve sigortalı yapılan sözleşmeli öğretmenler izliyor. Onları 4C statüsünde çalışan öğretmenler ve en kötü durumda olan ücretli öğretmenler izliyor. Ücretli öğretmenler, öğretmen bile sayılmıyor, mevsizlik işçi statüsünde çalışıyor ve sigortaları kendi ücretlerinden kesilerek ödeniyor.

Milli Eğitim Bakanlığı'nda çalışan ücretli öğretmen sayısı her geçen yıl artıyor. Geçen yıl, 61 bin 551 ücretli öğretmen çalışıyordu. Bir sözleşmeli öğretmenin haftada 30 derse girdiğini varsayarsak ayda 660 TL ediyor.

Öte yandan okullara yeterli ödeneğin ayrılmaması

kalabalık sınıflar, okulların fiziki yetersizliği, araç gereç ve teknik cihaz eksikliği gibi problemler bekliyor.

Hal böyle olunca öğretmenlerden kaliteli eğitim vermeleri nasıl beklenebilir. Bunlar sadece öğretmenlerin öğretmesini değil öğrencilerin de öğrenmelerini olumsuz etkiliyor.

Elbette ki tüm bunlara, eğitim programlarının gerici içeriğini de eklemek gerekiyor. Çocuklara ve gençlere dini, ahlaki ve siyasi önyargılarla dolu, milliyetçi, cinsiyetçi, akıl dışı bir içerikte ve yöntemle dersler işleniyor.

Geçtiğimiz ay siyasi partiler yaptıkları referandum kampanyalarında birbirlerini aşağılayarak anayasayı sahiplenmeye çalıştılar. Ancak anayasadaki “eğitimde fırsat eşitliği”, “temel eğitim ücretsizdir”, “sosyal devlet” gibi ifadeleri hiç umursamadılar.

Nitekim Kürt örgütlerinin kampanyasına “eğitim hakkına ihlal” olarak değerlendirip, ateş püsküren hükümet çevrelerinin, eğitimin sorunlarıyla ne kadar ilgilendikleri ortada.

Sınıf Mücadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.